

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 357/05
20.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, као председника већа, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Зорана Савића, као чланова већа, са саветником Небојшем Павловићем као записничарем, у кривичном предмету против оптужених АА и ББ, због кривичног дела примање мита из члана 254. став 1. КЗ РС у вези члана 22. КЗЈ, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених адвоката АБ и АВ изјављеним против пресуде Окружног суда у Крагујевцу К. број 97/02 од 30.8.2004. године, у седницу већа, одржаној дана 20.04.2005. године, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку у присуству оптужених и њихових бранилаца, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених, АА и ББ и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Окружног суда у Крагујевцу К. број 97/02 од 30.8.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом оптужени АА и ББ оглашени су кривим због кривичног дела примање мита из члана 254. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и осуђени на казне затвора у трајању од по једне године.

На основу члана 84. и 85. став 1. КЗ СРЈ од оптужених се одузима имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела па се обавезују да солидарно плате 120.000,00 динара у року од 15 дана по правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Оптужени су обавезани да на име паушала плате по 10.000,00 динара.

Против ове пресуде благовремено су жалбе изјавили браниоци оптужених по свим законским основима из члана 367. Законика о кривичном поступку.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. број 487/05 од 22.3.2005. године предложио је да се одбију као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ и да се пресуде Окружног суда у Крагујевцу К. број 97/02 од 30.8.2004. године потврде.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа у присуству оптуженог АА и бранилаца оптужених адвоката АБ и АВ.

По разматрању предмета списа, навода и предлог изнетих у жалбама, поднеску Републичког јавног

тужиоца, Врховни суд Србије је оценио да су жалбе бранилаца неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона на које Врховни суд Србије пази по службеној дужности, као ни повреде на које се указује жалбама бранилаца оптужених.

По ставу Врховног суда Србије изрека првостепене пресуде садржи све битне елементе који чине обележја кривичног дела примања мита из члана 254. став 1. Кривичног закона Републике Србије.

Разлози о одлучним чињеницама дати су јасно и свеобухватно и у целости произилазе из изведених доказа који су правилно оцењени.

Када се искази сведока доведу у међусобну везу јасно се утврђује понашање оптужених као инспектора од њиховог доласка у продавнице до тражења и примања мита. Указујући на неправилности и пропусте у пословању "ВВ" и "ГГ", и предочавајући последице које због тога могу настати ако се покрену поступци оптужени су створили услове у којима су власници фирми стицали утисак да им предстоји одузимање робе и плаћање високих новчаних казни и затварање продавница. У страху од могућих предочених последица сведоци ДД и ЋЋ пристали су да оптуженима дају тражене износе новца.

У односу на понашање оптужених у продавницама "ВВ" и тражење и примање мита у износу од 1.000 евра догађај је у целости расветљен исказима сведока. Сведок ДД је категоричан да је од њега тражено мито у износу од 1.000 евра који је дао оптуженима. Сведоци ЕЕ и ЖЖ потврдили су да су оптужени као инспектори вршили контролу у две продавнице у којима су они радили. Сведок ЗЗ супруга ДД потврђује да се противила давању мита и истиче да је у страху од могућих последица супруг није послушао, већ је из стана однео 1.000 евра ради предаје оптуженом.

Исто тако на основу исказа сведока правилно је расветљен и ток догађаја поводом контроле у продавници "ГГ", тражење и примање мита у износу од 60.000,00 динара. Сведок ЋЋ као власник "ГГ" признаје да је из страха од могућих последица које су му предочене дао мито у износу од 60.000,00 динара. Сведок ИИ изјављује да је он договорио давање новца и да је предао динаре и евре у вредности од 30.000,00 динара. Како сведок ЋЋ није имао довољно новца за плаћање укупно траженог износа мита, то је његов брат сведок ЈЈ ишао да позајми новац од сведока КК што они у својим исказима потврђују.

По оцени Врховног суда Србије искази сведока нису ничим доведени у сумњу, па се са потпуном сигурношћу може закључити да су оптужени извршили кривично дело примања мита из члана 254. став 1. КЗ РС у вези члана 22. КЗЈ за које су оглашени кривим.

Кривични закон је правилно примењен.

Оптужени као службена лица – финансијски инспектори тражили су и примили мито да у оквиру својих овлашћења не изврше пријављивање утврђених пропуста и неправилности у пословањима продавница које су контролисали а што су били дужни да учине, о чему је суд дао довољне и правилне разлоге.

Правилан је закључак првостепеног суда да су оптужени на описани начин имали потпуну свест о делу и о томе да захтевају новац, као и о природи службене радње за коју су обећали да је неће извршити уколико приме новац, из чега произилази да су поступали са директним умишљајем.

По оцени Врховног суда Србије приликом одлучивања о казнама првостепени суд је правилно оценио све околности из члана 41. став 1. КЗ СРЈ и изрекао казне које су нужне за остваривање сврхе кажњавања из члана 33. КЗ СРЈ.

Са изнетих разлога, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа,

судија,

Јанко Лазаревић, с.р.

Записничар,

Небојша Павловић, с.р.

За тачност отправка,

љМ